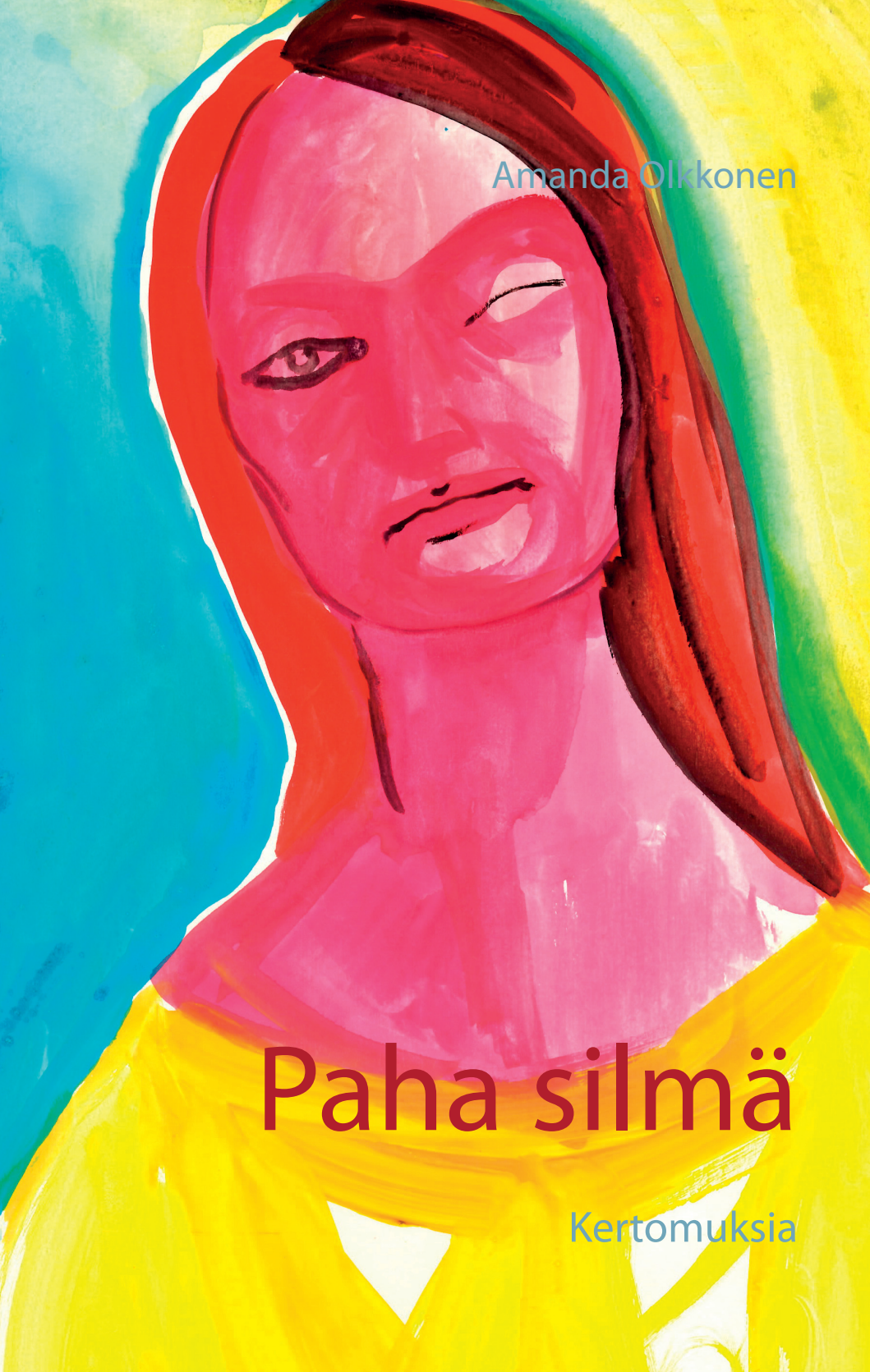

Amanda Olkkonen

Paha silmä

Kertomuksia

Paha silmä
Kertomuksia

Amanda Olkkonen

Paha silmä

Kertomuksia

© 2018 Amanda Olkkonen
Kannen kuva: **Amanda Olkkonen**
Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa
ISBN:978-952-80-0496-7

<i>1. Kolme sisarusta</i>	<i>7</i>
<i>2. Lintunen</i>	<i>19</i>
<i>3. Poika</i>	<i>25</i>
<i>4. Murtovarkaus</i>	<i>63</i>
<i>5. Vaskitsa lentää</i>	<i>103</i>
<i>6. Paha silmä</i>	<i>113</i>
<i>7. Punainen rapu joka pyörii vetten päällä</i>	<i>131</i>
<i>8. Haukkojen laaksossa</i>	<i>133</i>
<i>9. Sinisestä sankarista</i>	<i>157</i>
<i>10. Rannalla</i>	<i>175</i>

Kolme sisarusta

Seinäkello tikitti katkeamatonta tikitystään ja kumahti kahdeksan kertaa. Sisällä talossa oli lämmintä ja valoisaa, vaikka ulkona olikin ilkeän myrskyinen syysilta: tuuli viuhui koleasti ja vihmoi jäistä vettä. Sisälle myrskyn piiskaavat äänet kuuluivat vain etäisenä napsahteluna, siellä vallitsi hiljainen ja pysähtynyt tunnelma. Kissa venytteli matolla ja levitteli kynsiään, seinän välissä rapisteli hiiri. Salongissa istui kolme sisarusta, kukin omassa tuolissaan.

Vanhin sisaruksista oli tummatukkainen. Hän istui keinutuolissa ja kirjaili pientä liinaa. Keskimmäinen, punatukkainen, istui nojatuolissa ja neuloi sukkaa ohuesta mustasta villalangasta. Nuorin, vaaleaverinen, keri lankaa sohvalla. Aika tuntui seisahtavan, kello tikitti, ja ulkona sade lotisi... kissa käpertyi kerälle ja nukahti.

”Se tulee pian”, sanoi vanhin. Hän nousi seisaalle, laski käsityönsä sohvapöydälle ja käveli keittiöön.

"Vai tulee se", arveli keskimmäinen. "Mitäs se Rosalinda nyt? Tuleekos tosiaan?" hän kysäisi nuorimmalta, joka nosti hajamielisenä vaaleaa päätään ja kohensi pitsiliinaansa:

"Eiköhän se tule", hän vastasi, "jos Rosalinda niin uskoo. Putosi se veitsikin aamulla."

"Niin, kyllä se varmaan sitten", myönsi keskimmäisenkin ja venytteli jalkojaan. Häinkin lopetti työnsä, nousi ja nosti kissan syliinsä. Eläin liikahteli ensin ärsyyntyneenä ja päästi pienen kirahduksen, mutta rauhoittui sitten ja jatkoi uniaan punatukkaisen sisaren polvella. Hän oli istunut takaisin nojatuoliin, mutta oli suoristanut selkensä ja oikaisut röijyensä, kuin odottaisi jotakin, ja kuunteli selvästi tarkemmin ulkoa kantautuvia myrskyn ääniä.

Vanhin sisar palasi salonkiin kantaen tarjotinta, jolla oli ohutreunaisia posliinikuppeja, sokerikko ja kermanekka.

"Siellä on nyt tee tulella", hän ilmoitti rauhallisesti, "otamme tietenkin nämä kukalliset kupit, eikö niin?"

"Niin niin", myönsi punatukkainen. "Älä sinä Rosalinda niin hосу, ehtiähän sitä. Istuhan vain alas, kyllä se aikaan tapahtuu." Vanhin sisar katsahti häneen tuimasti alta kulmiensa ja totesi:

"Ei ole enää aikaa. Aina sinä Eleonoora haraat vastaan. Se on täällä jo. Menehän sinä Aurora avaamaan. Se on tällä kertaa sinun vuorosi."

Samassa kuuluikin kiivas koputus ovelta. Nuorin sisar nousi hitaasti, oikoi hameitaan ja pitsejään ja käveli ketterästi ovea kohti. Koputus toistui hieman entistä kiihkeämpänä ja jatkui edelleen. Poistuessaan salongista nuorin sisar kuuli vanhimman sanovan:

"Että se *Giselakin* on jälleen liikkeellä. Arvaahan sen. No, haepas Eleonoora ne korttisi, niin minä noudan sen teen. Kyllä se nyt tee maistuukin, tällaisena iltana. Onneksi muistimme ostaa sokeria..."

"Vai että on se Gisela... ja minun vuoroni...", mietiskeli nuorin siirtyessään pimeään käytävään. "Niin niin, kuinkas muuten." Hän hyräili puolihuolimattomasti jotakin pientä laulua ja avasi oven. Tuuli oli tempaista sen hänen kädestään.

Ovella seisoj mies. Hän oli yltä päältä sateen kastelema; vaatteet roikkuivat painavina ja hampaat kalisivat.

"Suokaa anteeksi", sanoi mies, "myrsky pääsi yllättämään, pyytäisin saada käyttää puhelintanne, ja hetkeksi sateen suojaa..."

"Niin niin", myönteli nuorin sisar, "herravieras, tietäähän sen. Veitsikin putosi. Herra on hyvä vaan ja tulee sisään." Mies astui sisään eteiseen, johon nuorin sisar nyt syytti valon. Mietteliäästi nuorin sisar katseli miestä pää kallellaan.

"Herra on melko lailla märkä", hän huomautti. "Ehkä herra tahtoo ottaa vähän vaatetta pois?"

"Niin, mikäpä siinä", myönteli mies. Hänen poskensa kävivät punaisiksi, lämmön vaikutuksesta kai.

"Hän on hyvä vaan ja riisuu takin pois ja jättää ken-
gätkin siihen", käski vaaleatukkainen sisar, "ja seuraa sitten
minua. Salongissa on teetä tarjolla, se lämmittää mukavasti."

Mies riisui hätäisesti päällystakkinsa, hansikkaansa ja
kenkensä. Nuorin sisar asetti takin tuolin selkänojalle ja
katseli edelleen miestä alta kulmiensa.

"Mennään sitten", hän käski. Mies seurasi häntä läm-
pimään huoneeseen, jonne vanhin sisaruksista oli jo tuonut
teekannun.

"Haitko sinä ne kortit?" nuorin kysyi jo ovella puna-
tukkaiselta sisarelta.

"Tietenkin", tämä vastasi.

"Hyvä", totesi vaaleatukkainen sisar.

"Hyvää iltaa", sanoi mies, "saanko esittäytyä, nimeni
on Miettinen. Auto tuossa teki tenän, enkä tiennyt minne
mennä –"

"Tännehän hän olikin tulossa", totesi vanhin sisar ja
veti tuolia taaksepäin pöydän ääressä, "osasimmekin jo
odottaa. Hän on hyvä vaan ja istuu. Minä kaadan Hänelle
kupin teetä."

"Kiitoksia vain", hämmästyí mies, "en minä kyllä tänne
ollut tulossa, oli asiaa kirkonkylään, sinne tuomarille piti –"

Paha silmä on kokoelma novelleja, jotka muuttavat klassisen kauhukertomuksen moderniksi ja yksityiseksi kokemukseksi, säilyttäen kuitenkin mukana myös naurun. Kirjoittaja käsittelee vieraantumisen, erillisyyden, kauneuden ja rakastumisen kokemuksia maailmassa, jossa vain ohut raja erottaa toden epätodellisesta ja selväjärkisyys erehtymisestä. Kokoelman kertomuksia voi tyyliään kuvata uussymbolistisiksi.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi